

The Holy See

APOSTOLIC JOURNEY OF HIS HOLINESS FRANCIS
TO BUDAPEST, ON THE OCCASION OF THE CONCLUDING HOLY MASS
OF THE 52nd INTERNATIONAL EUCHARISTIC CONGRESS,
AND TO SLOVAKIA
[12-15 SEPTEMBER 2021]

MEETING WITH THE ROMA COMMUNITY

GREETINGS OF THE HOLY FATHER

Luník IX district in Košice
Tuesday, 14 September 2021

[[Multimedia](#)]

Kedves Testvéreim! Jó délutánt!

Köszönöm, hogy fogadtok, köszönöm a szeretetteljes szavaitokat! Ján már felidézte, amit Szent VI. Pál mondott nektek: „Az Egyházban nem a periférián vagytok, az Egyház szívében vagytok...” (Homília 1965. szeptember 26-án) Az Egyházban senkinek nem szabad oda nem illőnek vagy mellőzöttnek éreznie magát – ez nem csak egy mondás, hanem az Egyház létmódja. Mert Egyháznak lenni azt jelenti, Isten választottjaiként élni, jogosultnak érezni magunkat az életre, ugyanannak a csapatnak a része lenni. Igen, mert Isten ilyennek szeretne minket: mindenki különböző, de mindenki egységben van körülötte. Az Úr mindannyiunkat együtt szeretne látni. Mindenkit.

A gyermekeinek lát minket, az Atya tekintetével, aki különleges szeretettel tekint minden gyermekére. Ha elfogadom rám vetett tekintetét, akkor megtanulom jól látni a többieket, felfedezem, hogy körülöttem a többiek is Isten gyermekei, és felismerem, hogy a testvéreim. Ez az Egyház. Testvérek családja, akiknek ugyanaz az Atyjuk, aki nekünk adta testvérként Jézust, hogy

megértsük, mennyire szereti a testvériséget. És arra vágyik, hogy az egész emberiség egy egyetlen családdá váljon. Ti nagy szeretetet tápláltok a család iránt, és ebből a tapasztalatból kiindulva nézitek az Egyházat. Igen, az Egyház otthon, a ti otthonotok. Ezért – ezt szeretném szívből elmondani nektek – szívesen látottak vagytok, éreztétek mindig otthon magatokat, és soha ne féljetez attól, hogy ebben a házban lakjatok. Senki nem zárhat ki benneteket és senki mást az Egyházból!

Ján, Beátával, a feleségeddel együtt köszöntöttél engem. Együtt álmodtátok meg a családokat, annak ellenére, mennyire különböző helyről származtok, milyen különböző szokásaitok, hagyományaitok vannak. Házasságotok minden szónál jobban tanúskodik arról, hogy a konkrét együttélés képes lerombolni a sok sztereotípiát, amelyek egyébként legyőzhetetlennek tűnnek. Nem könnyű túllépni az előítéleteken, a keresztények körében sem. Nem könnyű megbecsülni másokat, amikor gyakran akadályt látunk bennük, vagy ellenségeket, akik ítélkeznek anélkül, hogy ismernék a többiek arcát és történetét.

De hallgassuk meg, mit mond Jézus az evangéliumban: „Ne ítélkezzetek!” (Mt 7,1) Az evangéliumot nem szabad gyengíteni, nem szabad felhígítani. Ne ítélkezzetek! – mondja nekünk Krisztus. Mi azonban sokszor nem csak hogy megalapozatlanul beszélünk, vagy csak mert hallottuk másoktól, hanem helyesnek is tartjuk, hogy mások szigorú bírái legyünk. Megbocsátóak vagyunk saját magunkkal szemben, szigorúak másokkal. Az ítéleteink milyen gyakran inkább előítéletek! És szavakkal eltorzítjuk Isten gyermekeinek a szépségét, akik a testvéreink. Nem szabad a másik ember valóságát a saját előregyártott modelljeinkbe zsugorítani, nem szabad sémákat húzni az emberekre. Ahhoz, hogy valóban megismerjük őket, mindenekelőtt el kell ismernünk őket, elismerni, hogy mindegyikük magában hordozza Isten gyermekeinek kitörölhetetlen szépségét, akikben a Teremtő szépsége visszatükröződik.

Kedves testvéreim! Túl sokszor voltatok előítéletek és kegyetlen ítélkezés, diszkriminatív sztereotípiák, becsületsértő szavak és gesztusok célpontjai. Ezzel mindannyian szegényebbé lettünk, emberségben szegények. A méltóságunk visszaszerzéséhez arra van szükség, hogy áttérjünk az előítéletekből a párbeszédre, a bezárkózásból az integrációra. Hogyan csináljuk? Nikola és René, ti segítettetek nekünk ebben. Szerelmetek itt született meg és itt érett meg a támogatásnak és bátorításnak köszönhetően, amit itt kaptatok. Éreztétek, hogy felelősséget kaptatok és dolgozni akartatok. Éreztétek, hogy szeretnek benneteket, és megérett bennetek a vágy, hogy valami többet adjatok a gyermekeiteknek.

Értékes üzenetet adtatok így nekünk: ahol gondoskodnak az emberről, ahol van lelkipásztori munka, ahol van türelem és kézzelfogható törődés, ott jönnek a gyümölcsök is. Nem azonnal, hanem idővel, de megérkeznek. Az ítéletek és az előítéletek csak a távolságokat növelik. A viták és a kemény szavak nem segítenek. Semmit nem old meg az emberek gettósítása.

A békés együttéléshez vezető út az integráció. Organikus, lassú és létfontosságú folyamat, amely

egymás kölcsönös megismerésével kezdődik, türelemmel kell benne előrehaladni, és a jövőre tekint. És kié a jövő? Feltehetnék magunknak a kérdést: Kié a jövő? A gyerekéké. Ők azok, az utat mutatják nekünk. Nem törhetnek meg a nagy álmaik a mi korlátainkon. Ők együtt akarnak növekedni a többiekkel, akadályok nélkül, gátló körülmények nélkül. Megérdemelnek egy integrált életet, egy szabad életet. Ők azok, akik okot adnak a hosszú távra tekintő döntésekhez, amelyek nem az azonnali jóváhagyást keresik, hanem mindenki jövőjére tekintenek. A gyermekekért bátor döntéseket kell hozni: a méltóságukért, a nevelésükért, hogy mélyen az eredetükbe gyökerezve nőjenek fel, de ugyanakkor ne azt lássák, hogy el van zárva előlük minden lehetőség.

Köszönöm azoknak, akik előreviszik ezt az integrációt, akik nem elég, hogy nem kis erőfeszítéseket tesznek, ráadásul olykor még meg nem értést és hálátlanságot is kapnak cserébe, talán még az Egyházon belül is. Kedves papok, szerzetesek, világiak, kedves barátaim, akik időtököt annak szentelitek, hogy biztosítsátok testvéreitek integrált fejlődését, köszönöm nektek! Köszönet minden munkáért a periférián lévőkért, gondolok itt a menekültekre és a fogvatartottakra is. Rájuk különösen, és az egész börtönvilág felé szeretném kifejezni közelségemet. Köszönöm, Péter atya, hogy beszéltél nekünk a lelkipásztori központokról, ahol nem szociális gyámkodást végeztek, hanem személyesen kíséritek az embereket. Köszönet nektek, szaléziak, haladjatok előre ezen az úton, amely nem kecsegtet azzal, hogy mindent azonnal meg tud adni, de prófétai, mert befogadja a szegényeket, építi a testvériségét és békét vet. Ne féljetez kilépni, hogy találkozzatok a kirekesztettekkel! Azt fogjátok látni, hogy a Jézussal való találkozásra indultatok. Ott vár benneteket, ahol gyengeség van, nem pedig kényelem, ahol szolgálat van, nem pedig hatalom, ahol megtestesülni kell, nem pedig elégedetten dicsekedni. Ő ott van.

Arra hívlak mindannyiótokat, hogy lépjetez túl a félelmen, a múlt sebein, bizalommal, lépésről lépésre: becsületes munkával, annak méltóságában, hogy megkeresitez a mindennapi kenyeret, a kölcsönös bizalom táplálásában. És az egymásért való imádságban, mert ez az, ami útmutatást és erőt ad nekünk. Bátorítalak benneteket, megáldalak benneteket, elhozom nektez az egész Egyház ölelését. Köszönöm! Pálikéráv!